

[Finansministeren.]

eller partimæssige principielle betragtninger, så der ikke er nogen grund til på nærværende tidspunkt at tage en længere strid om disse ting. Det er rimeligt, at vi fra de forskellige sider markerer vore synspunkter, men en egentlig diskussion kan med større udbytte finde sted, når en real behandling af lovforslaget kan ske engang i næste rigsdagssamling.

Må jeg først sige et par ord om tidspunktet, som har været genstand for enkelte bemærkninger. Når dette lovforslag er blevet fremsat nu, ja, så er det, fordi vi ikke kunne blive færdige med det før. Regeringen lovede allerede sidste forår at fremsætte forslaget i denne rigsdagssamling. Det er blevet så tidligt, som det har været praktisk muligt. Jeg beklager, at det er så nær ved rigsdagssamlingens slutning. Jeg kan forsikre, at havde det været praktisk muligt, var det kommet i hvert fald et par måneder før. De, der har haft med den slags arbejde at gøre, vil imidlertid være klar over, at det er et meget stort arbejde, og selvom det ærede medlem hr. Hans Knudsen har ret i, at der forelå et godt forarbejde i skattelovskommissionens betænkning, bliver man jo, såsnart man kommer ind i detaljerne, klar over, hvor mange spørgsmål der i virkeligheden står tilbage.

Jeg skal iøvrigt sige til det ærede medlem hr. Hans Knudsen, der kritiserede den tredeling af de kommunale udgifter, som jeg har opstillet med hensyn til refusion, at denne tredeling stort set svarer til den, der findes i skattelovskommissionens betænkning, og jeg kunne tænke mig, at det ærede medlem hr. Hans Knudsen ikke har meget at indvende mod hovedprincipperne deri. Noget andet er, at vi til sin tid må overveje, hvilke refusionsprocenter vi skal sætte. Det er ikke sikkert, vi skal nøjes med 3; muligvis skal der være flere. Det er rigtigt, at skattelovskommissionen ikke i og for sig afviser tanken om faste kriterier, men jeg synes, at den i det store og hele har givet op overfor den praktiske gennemførelse af det, hvad jeg personlig meget beklager. Skulle vi i kommende drøftelser af skatte-reformen finde, at det er muligt i noget højere grad endnu at anvende faste kriterier, vil jeg meget gerne se det.

Jeg forstod det ærede medlem hr. Hans Knudsen sådan, at han nærmere ville drøfte en ændring af amtsskatterne, men ikke ville

have en nedsættelse af grundbeskatningen. Jeg vil dér pege på, at vi samtidig for ejendoms-skatterne i det hele taget, både de amtskommunale og andre, tænker os den forandring, at bygningsskatten gradvis skal afvikles, og en afvikling af disse ejendoms-skatter bliver altså ikke blot til fordel for grundbesidderne. Der vil i virkeligheden ske det, at bygningsskatterne efterhånden delvis vil blive flyttet over på grunden for en dels vedkommende og på indkomsterne for restens vedkommende, og det vil selvfølgelig modvirke den nedgang i grundbeskatningen, som ellers ville komme, hvis man simpelthen flyttede amtsskatterne over på kommunerne og lignede dem på det blandede ligningsgrundlag.

Det ærede medlem spurgte, hvad erstatning kommunerne skulle have for den kommunale selskabsskat. Jeg mener, at dette spørgsmål samt spørgsmålet om den erstatning, visse kommuner skal have for en ophævelse af erhvervsskatten, må vi drøfte i forbindelse med refusionsspørgsmålet for kommunerne. Det er jo et spørgsmål, der i særlig grad vedrører visse større kommuner, hovedsagelig naturligvis København.

Det ærede medlem gjorde dernæst nogle betragtninger gældende med hensyn til hustrufradraget. Jeg skal komme tilbage til dette, når jeg svarer det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, der var inde på det samme.

Dernæst gjorde det ærede medlem hr. Hans Knudsen visse bemærkninger om forsørgerfradraget og fremhævede, at samtidig med at dette forsørgerfradrag blev forhøjet, havde man nedsat skalaens grundbeløb, således at den faktiske minimumsgrænse for en indkomst, der statsindkomstbeskattes, blev omtrent som nu. Det er rigtigt. Jeg har i min fremsættelsestale netop fremhævet det, som også det ærede medlem har lagt mærke til og gentog i dag, at det i de forskellige indkomstklasser efter forslaget vil være sådan, at man stort set kommer til at betale den samme indkomstskat som i dag.

Det har vi ment var det rimeligste, og jeg så må sige: det neutraleste og det korrekteste, i det lovforslag, jeg her har fremsat. Det er klart, at hvad skatten endelig skal være på de forskellige indkomstrin, må vi fastsætte, når vi engang er så langt fremme, at der kan komme en lov ud af dette forslag, men det bliver for det første ikke nu, og for det andet bliver det måske